

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PURIC, DAN

Omul liber / Dan Puric, - Ed. a 2-a. - București : Compania Dan Puric, 2020

Conține bibliografie

ISBN 978-606 93718-9-3

821.135.1

Pentru comenzi:

Telefon: 0722 616 435

E-mail: teo_cdp@yahoo.com

DAN PURIC

Omul liber

ediția a II-a

**COMPANIA DAN PURIC
BUCUREȘTI, 2020**

Res: izbăvitoare să devină, când peste tine va veni forța umorului, care transformă tristețea-n înțelegere profundă și în puterea de-a-ndura! Și peste toate... ai să vezi cum vine-ncet *inocența* sufletului de copil... desculț printre rânduri și suspine... Ea care este singura condiție a omului de orice vârstă ce vrea *să fie liber!*

O carte adunată din frânturi și cioburi, acolo unde mai erau bucăți care să te respire pe tine, Libertate, bucăți care să plângă pentru tine și să te strige, doar, doar s-o auzi atât de tare, ca până și-n morminte să răsunet! ... Și ele primele au răsunat și cu tot sufletul se-alătură în ea! Și de-asta n-are cum să n-o audă orice suflet ce-a plecat în căutarea *Adevărului*, mai ales în clipele de teamă, de zbucium sau poate deznădejde, când din ea va simți o forță ce îl va ridica! Și ridicându-l, va realiza ceva... de câtă vreme stă Dumnezeu cu mâna întinsă, să ne ajute să fim liberi și noi, de fiecare dată, alergăm după o *temniță* din ce în ce mai sigură și cruntă!

Aceasta este lumina *omului liber*, care nu se termină odată ce cartea s-a-ncheiat, ci rămâne mai departe în fiecare din cei care au fost atinși de ea! Ce bine și ce mult mă bucur, dragă Libertate, că pe toate astea cineva, de tine atât de îndrăgit, le-a adunat și le-a măcinat și peste ele a suflat dor și nostalgie...și iubire, de oameni iubire... și singură nu te-a lăsat! Dragă Libertate, pe lângă toate păsările cerului, pe lângă peștii care-noată împotriva râului și animalele, sălbatic și blânde deopotrivă, să știi că printre oameni, unul sigur îți va fi până la capăt prieten! Și prin prietenia lui, să știi că pe mulți spre tine îi va chema!

Cu toată nădejdea mea,

Alexandra Neacșu

Cuprins

I. Câteva libertăți pe care le-am mai găsit	7
Libertatea tradiției.....	9
Libertatea credinței	11
Libertatea justiției	14
O spovedanie cinstită	
(Libertatea unei amintiri frumoase)	17
Aulin și Midocalm (sau libertatea spiritului de discernământ).....	20
Tăticu. Libertatea de a nu fi ignorant	23
O altă eră sufletească. Libertatea bunului simț	28
Cazinoul din Constanța	
(Libertatea nearestată a dragostei).....	31
Numai să nu uit, maică! (Libertatea de a fi disperat).....	34
Întrebarea istoriei și răspunsul Bisericii	
(Libertatea milei)	40
Libertatea gândirii libere	42
O mică excursie „Libertatea” de a-ți uita trecutul	44
Or să se-ntoarcă (Libertatea nădejdi).....	48
Libertatea de a te lăsa crucificat de istorie!	52
II. Libertatea mamei	55
Libertatea îndrăgostirii. Invazia-n Cehoslovacia și mama.....	57
Cornulețul (Libertatea dăruită de mama)	60
Libertatea sufletului cinstit (Sfânta moștenire)	66
III. Libertatea de a privi Basarabia.....	73
Neuitata Basarabie	75
Nu fi prost! (Libertatea de a nu vinde orice).....	76
IV. Tăcute suferințe ale omului liber.....	97
Nașterea poetului.....	99
Ploaia	101

Zâmbetul trist al veșniciei.....	103
Neamul liber	105
Dacă aș fi: „țara”! (Libertatea de a plânge)	107
Călătoria	109
„Treceți batalioane române Carpații!”	111
De vorbă cu o altă Singurățate	113
Autobuzul	115
Culegătorul de perle (Libertatea de a muri pentru frumos)	120
Libertatea memoriei. Nășicu’	125
Joaca pe cer	130
Bătrânul și câinele	132
„Totu-i numai interes!” (Libertatea dragostei necondiționate)	135
Lumina unor gânduri (Sfânta sete).....	140
Ce vis ciudat!	144
V. Libertatea mărturisirii	153
Libertatea mărturisirii.....	155
VI. Câteva eseuri despre „libertatea” noastră de azi....	197
Libertatea de a te putea întoarce la tine însuși.	
Îngerul păzitor.....	199
Acumiștii	202
Distrugerea libertății	204
Libertatea de a nu te speria de „zgomotul” lumii!	211
„Libertatea” de a trăda!	213
Libertatea de a-ți păsa de suferința propriului popor!	215
Fii liber!.....	218
Prețul libertății.....	223
Om liber (O ultimă scrisoare)	228
Postfață.....	233
Scrisoare către Libertate	235

I.

*Câteva libertăți
pe care le-am mai găsit*

Libertatea tradiției

Eram în aeroport și, ca de obicei, înainte de îmbarcarea în avion treceam prin protocolul controlului de vamă al micilor bagaje și al penibilului ritual implementat, de acum parcă pe veci, bietului pasager, de a-și scoate cureaua, ceasul, telefonul mobil, pantofii sau oricare alt accesoriu metalic, suspect de un atac terorist în lumea noastră „civilizată” și „democrată”!

- „Controlați-l, controlați-l! Că domnul are și față de terorist!”, i-a spus vameșului despre mine o doamnă cu umor. Am zâmbit știind că am un aliat în situația aceea stânjenitoare ce-mi aducea aminte de prima zi de armată.

Cu gesturi automate și cu privirea concentrată pe sarcinile de serviciu, negustând deloc gluma, vameșul își făcea penibila datorie mai departe. Desculț, cu pantofii și cu cureaua de la pantaloni în mână, zdrobot în intimitatea mea, stăteam emoționat așteptându-mi verdictul vameșului ca pe o condamnare. Și-atunci Bunul Dumnezeu, văzându-mă și, pesemne din infinita-i milă față de un biet muritor, gata să fie dezbrăcat precum a fost la crunta izgonire din Rai, mi-a trimis un nesperat ajutor care să-mi redea, măcar pentru o clipă, aerul libertății și să-mi reamintească că totuși el ne veghează în taină.

Lângă mine, cu mișcări lente și nedumerite o băbuță slăbuță, micuță de înălțime, îmbrobodită cu un

batic negru se strecura cu sfiala unei umbre într-o lume ce parcă voia să știe și să controleze totul!

Tocmai încercam să trec de poarta cu senzori de alarmă, cu mâinile-n sus ca un prizonier de război, când deodată aud vocea tunătoare și imperativă a unuia dintre vajnicii controlori adresându-se băbuței:

- „Mamaie, bagajul matale e de cală!”

- „Nu maică!...”, se auzi ca un murmur venit din eternitate vocea băbuței. „E DE RAFIE!”

Libertatea credinței

Stăteam cuminte pe culoar, pe unul din scaunele de plastic ce-și așteptau în liniște pacienții ca să-și odihnească pentru o clipă suferința fizică și să nădăjduiască la vindecare. Dar mozaicul rece și indiferent de pe jos nu-ți lăsa nici o speranță. O tăcere rece de ciment amestecată cu stridența moartă a scaunelor de plastic colorate violent te-nfricoșa insesizabil, punându-ți singurătatea la lucru.

Undeva în colț, de pe ecranul televizorului, o tânără bronzată te chema pe iahtul ei într-o călătorie exotică în Caraibe. Fericirea aia de plastic revărsată în salonul de așteptare crea un dureros contrapunct. Și nu știu de ce, atunci, în clipa aceea, m-a fulgerat un gând:

- „Nicăcând istoria nu se va lăsa încreștinată.” Ca apoi să-mi răspund tot eu, ca un soi de ecou sufletesc ce venea de dincolo de mine:

- „Da, dar nici creștinul nu se va lăsa biruit de lume!”

Stăteam fixat pe aceste gânduri ce se luptau parcă de o veșnicie în sufletul meu, când deodată am auzit:

- „Vai, domnu’ Dănuț! Dumneavoastră aici?”

În fața mea stătea într-un halat albastru, posomorât, femeia de serviciu, angajată bănuiesc a clinicii. Legată la cap cu o broboadă, ținând cu demnitate într-o mână mopul, iar cu cealaltă găleata de plastic umplută

jumătate cu apă, mă privea cu o mirare bucurasă. Mă recunoscuse, dar nu se așteptase să mă găsească singur pe holul de așteptare al clinicii private.

- „Aștept să intru la domnu’ doctor!”, i-am răspuns.

- „A, e tare priceput!”, mă-ncurajă femeia. „Pe toți îi vindecă!” Apoi, proptindu-și cu forță mopul pe mozaicul rece, ca și cum ar fi vrut să-l readucă la viață, continuă cu un surâs: „Până-ntr-o zi, când ne vindecă Dumnezeu pe toți!” Privindu-mă apoi cu drag, îmi spuse: „Mă bucur atât de mult când vă mai văd pe la televizor, dar cel mai mult...” continuă ea, presându-și mopul în găleată, „vă iubește mama!...”

- „Știți, am o mamă de 90 de ani!”, continuă ea cu un ton bucuros, că-n sfârșit a găsit pe cineva în singurătatea acelei zile și a acelu culoar de așteptare, cu care putea să-și depene un fel de secret sufletesc. „Are 90 de ani, dar să știți că nu stă degeaba, toată ziua tre-băluiește prin casă, mătură, spală vasele, gătește!”

Mirat că la vârsta aceea mai poate, am întrebat-o:

- „Dar de ce face toate astea, n-o ajută nimeni, e singură?”

- „Nu, că stăm împreună!”, îmi răspunse brusc femeia. „Dar așa este ea învățată de mică! Toată viața a muncit, n-a stat locului și i-a plăcut gospodăria!”

Femeia își scoase mopul din găleată și după ce-l stoarse puțin, s-a apucat parcă și cu mai multă energie să curețe culoarul însingurat, plin de poveștile oamenilor ce-și târâseră pe acolo, după ei, suferințele. Cum se mișca așa energic și cu un fel de bucurie a muncii pe care o făcea, pentru o clipă mi-am imaginat-o pe mama ei.

- „Iertați-mă!”, am întrerupt-o eu curios. „Îmi puteți spune cum se descurcă mama dumneavoastră cu lumea asta urâtă care vine peste noi?”

- A, foarte simplu!, îmi răspunse femeia, oprindu-se pentru o clipă din lucrul ei cu mopul. Își face o CRUCE și TRECE prin EA!

Libertatea justiției

„Am cunoscut...”, îmi spuse într-o zi un prieten, „un episcop ajuns prin rugăciune, posturi și mai ales prin cinste sufletească, ca un sfânt, în ciuda vremurilor desființite”.

„Într-o zi...”, continuă el povestea, „nu știu cum află că-n eparhia lui, preotul dintr-un mic sat fură.”

- „Du-te și cercetează!”, îi spuse el părintelui secretar, neridicându-și privirea din cartea sfântă pe care o avea-n față!

Zis și făcut! Se urcă părintele secretar în biata lui Dacie și porni spre satul respectiv să facă ascultare la episcop, încercând să verifice dacă spusele ajunse la urechile Preasfinției Sale sunt adevărate sau nu. Și o săptămână întreagă s-a scurs, cu tot felul de întrebări pe la oamenii parohiei respective, prin praful drumurilor de țară, printre găinile, rațele și porcii lăsați liber să circule. În fine, cu mașina boțită de drumul plin de gropi, cu sutana plină de praf, bietul părinte secretar se-ntoarce la Preasfinția Sa să raporteze rezultatul anchetei lui improvizate.

- „Preasfinția Voastră, am cercetat cu de-amănuntul, am vorbit cu enoriașii, preotul e cinstit, nu fură!”

Neridicând ochii din cartea sfântă pe care o citea, parcă neîntrerupt din clipa în care-și trimisese subalternul pe teren să afle adevărul, episcopul spuse cu autoritate:

- „Cheamă miliția!”

Părintele secretar rămase o clipă nemișcat, apoi bâiguind, ceru binecuvântarea:

- „Blagosloviți Preasfinția Voastră!”

Cu ochii nedezlipiți din carte, episcopul ridică încet în aer mâna dreaptă și făcu semnul crucii către părinte. Acesta înclină încet capul și făcând la rându-i două plecăciuni, se retrăsese cu spatele spre ușa pe care tocmai intrase.

De data aceasta, nu o săptămână, ci zece zile cadrele de miliție încercară să descopere fraudă de care era acuzat părintele din sat și totuși și ei, la rândul lor, nu descoperiseră nimic.

- „Preasfinția Voastră!...”, se auzi vocea ușor răgușită de nesomn și de tensiunea ascultării pe care trebuia s-o facă, a părintelui secretar, „Am cercetat cu miliția... Nu fură!”

Și de data aceasta episcopul, găsit în aceeași poziție, nemișcat, cu ochii-n carte, ca o frescă veche rămasă-ntr-un colț de biserică, neridicând ochii, îi spuse cu un ton energic:

- „Cheamă Procuratura!”

Din nou, pentru o clipă, părintelui secretar nu-i venea să creadă! Nu știa ce-l determina pe bătrânul ierarh să fie atât de neclintit în hotărârea sa. Simți că aerul din cameră dispăru brusc. Parcă ceva îl împiedica să respire. Într-un târziu își reveni și bâigui cu jumătate de voce:

- „Blagosloviți!”

Și, din nou, din fresca aceea care citea din cartea sfântă parcă de-o eternitate, se ridică o mână-n aer care făcu semnul crucii.

De data asta trecură mai mult de două săptămâni de anchetă, dar și acum procurorii, precum înaintea lor milițienii, nu reușiseră să descopere nimic.

Respect pentru Palid la față, tremurând de emoție, pășind cu teamă pe covorul ce ducea spre scaunul Preasfinției Sale, părintele secretar abia avu forța să-ngâime:

- „Preasfinția Voastră!...nu fură!” Aici, pentru o clipă, așteptă o reacție, dar văzând că nimic nu se mișcă pe fața episcopului său, adâncit de o sfântă veșnicie în cartea lui cu sfinți, continuă:

- „Și procurorii, la fel ca și miliția, nu au găsit nimic!... Nu fură, Preasfinția Voastră!... E cinstit!...”

De data aceasta, ca într-un sfânt ritual pietrificat de taina unei nezdruncinate credințe, episcopul, neridicând ochii din ceaslovul unei alte lumi, îi spuse senin, aproape șoptindu-i:

- „Adu-l la mine!”

Părintele secretar se-ngălbeni la față. Murmură ceva numai de el știut și, cu ochii-n pământ, se retrăsese cu spatele, ca de obicei, pe ușa pe care intrase.

A doua zi, dis-de-diminează, pe covorul ce ducea spre scaunul bătrânului episcop, răpit de veșnicie dar neuitat de prezent, se puteau auzi ca o șoaptă tremurândă pașii preotului cu pricina. Înainta greu, cu teamă, precum păcatul spre un suflet cinstit. Tăcerea încăperii îl apăsa, ca și cum fusese și ea chemată ca martor.

Bătrânul episcop își ridică încet ochii din ceaslov și, fulgerându-l cu acea privire adâncă a duhului însfințit, îi spuse cu voce de tunet:

- „DE CE FURI, MĂ?!”

Și-atunci, din covorul pe care mai rămăsese o umbră de sutană, se auzi:

- „Să mă iertați, Preasfinția Voastră, nu mai fac!”

O spovedanie cinstită (Libertatea unei amintiri frumoase)

„Acum un an și ceva”..., își începu părintele protopop povestea, „a venit la mine la biserică o bătrânică.”

- „Bună ziua, părinte!”

- „Bună ziua, mamaie!...”, îi răspund eu. Apoi, ușor surprins, căci tocmai mă pregăteam să-nchid biserică, o-ntreb:

- „Ce vă aduce pe la mine?”

- „Ce să m-aducă?”, îmi răspunse bătrânică, privind-mă direct în ochi. „Iaca, să mă spovedesc!”

M-am uitat așa, pentru o clipă, la ea, și-ncercam, sub broboadele negre cu care se-nfășurase, să-i ghicesc vârsta. Mânat de curiozitate-ntreb:

- „Câți ani ai, mamaie?”

- „Cât să am, iaca 90 am făcut în vară!”, îmi răspunse ea.

- „Păi, la vârsta asta, ce păcate să mai ai, mamaie?”, am întrebat-o eu cu ton glumeț.

- „Iaca, ce păcate pot să am?”, îmi răspunse ea cu un glas limpede, curat, „că eu, toată ziua în ogradă, cu cocoșu’, cu găina, dar totuși am un păcat care îmi stă, colea, pe inimă și țin să-l spui!”

Mirat la culme, îi zic:

- „Haide mamaie, spune-l, că te-ascult!”

- „Păi iaca, vezi mata...”, își începu spovedania băbuța. „Io, când om fost tânără, om fost măritată cu-n